

РЕШЕНИЕ

№ 7254

гр. София, 14.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 10.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10615** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл.40, ал. 1 от ЗЧРБ. Образувано е по жалба на К. Х. Т. Н., гражданка на Република В., чрез адвокат М. Т. срещу Заповед № 5364з-1971/02.10.2019 г. на директора на Дирекция „Миграция” - МВР, за налагане на принудителна административна мярка „Отнемане на правото на постоянно пребиваване на чужденеца в Република България”.

В жалбата се излагат съображения, че административният акт е издаден, без да са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая. Посочва се, че не са взети предвид продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България и семейното ѝ положение. Липсата на обсъждане на тези обстоятелства, лишават заповедта от мотиви и правят изпълнението ѝ несъразмерно. Изтъква се, че оспорения акт е в пряко противоречие с чл. 8 от ЕКЗПЧОС, защото нарушава правото на личен и семеен живот на чужденеца и ограничава желанието му да живее заедно със съпруга си. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ.

Ответникът - директора на Дирекция „Миграция” – МВР, чрез писмени бележки на процесуалния си представител, оспорва жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните

и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

К. Х. Т. Н. е гражданка на Република В. и има издадено разрешение за постоянно пребиваване в Република България, видно от разрешение за пребиваване № [ЕГН] със срок на валидност до 21.07.2019 г. Видно от удостоверение за сключен граждански брак, същата има сключен брак на 24.02.2001 г. с българския гражданин С. З. С..

На 10.07.2019 г. К. Х. Т. Н. е подала искова молба до Софийски Районен Съд, за прекратяване на брака със С. на основание чл. 49, ал. 1 от Семейния Кодекс.

На 15.07.2019 г. чужденецът е подал заявление до Дирекция „Миграция” – МВР за издаване на документ за самоличност на чужденец.

От приложената по делото справка за пътуване на лице – чужд гражданин се установява, че оспорващата е напуснала страната през Аерогара С. на 07.11.2011 г. и е влезнала обратно на 13.02.2019 г. през Аерогара С..

На 02.10.2019 г. длъжностно лице при Дирекция „Миграция” – МВР е изготвило предложение до директора на Дирекция „Миграция” – МВР за налагане спрямо К. Х. Т. Н., гражданка на Република В. на принудителна административна мярка „Отнемане на правото на постоянно пребиваване на чужденеца в Република България”, поради това, че същата е отсъствала от страна повече от шест години.

Със Заповед рег. № 5364з-1971/02.10.2019 г. на директора на Дирекция „Миграция“, е отнето правото на постоянно пребиваване на чужденеца в Република България, на основание чл. 40, ал. 4 от ЗЧРБ, тъй като лицето е отсъствало от страната повече от 6 години. Заповедта е връчена на 08. 11. 2019 г.

С жалба от 18. 11. 2019 г. е оспорена горепосочената заповед по съдебен ред.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорената заповед, е издадена от компетентен орган - директора на дирекция „Миграция”, съобразно разпоредбата на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ.

При издаването на оспорения акт не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 40, ал. 4 от ЗЧРБ, която норма е посочена като правно основание за издаване на оспорената заповед, 44, ал. 4 от ЗЧРБ, във всички случаи след 6-годишно отсъствие от територията на Република България се отнема предоставеното право на дългосрочно или постоянно пребиваване, с изключение на случаите по чл. 25г.

В разглеждания казус е безспорно, че К. Х. Т. Н., гражданка на Република В. е имала предоставено право на постоянно пребиваване на територията на Република България и че същата е отсъствала от страната повече от шест години – от 07.11.2011 г. до 13.02.2019 г., т.е. налице са материално-правните основания за издаването на заповедта.

В същото време, нормата на чл. 40, ал. 4 от ЗЧРБ е императивна административният орган действа при условията на обвързана компетентност, т. е. той не разполага с избор между юридически равностойни варианти, а има само едно възможно законосъобразно решение. Административният орган, в тези случаи прави не преценка, а само проверка дали са налице условията и предпоставките, визираны в

хипотезата на правната норма и действия по нормативно предписания му начин. Казано по друг начин, административният орган извършва само констатация относно материалното съществуване на фактите, чиято правна квалификация вече е направена от закона.

Съдът счита за неоснователни изложените доводи, че с оспорената заповед не е взето предвид семейното положение на жалбоподателката, тъй като както беше посочено по-горе, административния орган в случая действа в условията на обвързана компетентност.

Действително по делото са представени доказателства за уседналост на жалбоподателката, включително и данни, че същата е била омъжена за български гражданин, но съдът намира, че същите са неотнормими към спора.

Наличието на трайна обвързаност със страната, не се отразяват на законността на издадената заповед, тъй като със същата само се отнема правото на постоянно пребиваване, но не и възможността да се връща в страната.

От друга страна е видно, че в оспорената заповед изрично административния орган е отчетел обстоятелствата по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ и по специално дългия ѝ период на пребиваване в страната, но от друга страна е отчетено, че същата е подала молба за развод с българския гражданин и освен това е отчетен дългия период на отсъствие от страната, което сочи не само за трайно прекратяване и изчерпване на брачната връзка, но и наличието на връзка със страната си на произход, където жалбоподателката е пребивавала през тези почти 7 години и половина.

Действително, разпоредбата на чл. 8, § първи от КЗПЧОС регламентира правото на всеки на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. Според чл. 8, § втори на КЗПЧОС, намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Видно от така очертаните рамки, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата, това са налага в случаите предвидени в закона и като е отчетен продължителния период от повече от 6 години, в който очевидно се предполага загубване на връзката с приемащата страна. Изложеното опровергава твърденията в жалбата, че при положение, че се наложи да напусне страната, на К. Х. Т. Н. ще бъде нарушено правото на личен и семеен живот. При положение, че от брака няма родени деца, през последните седем години двамата съпрузи са били разделени и в момента тече дело за развод помежду им, не може да се приеме, че чужденецът има трайна и сигурно установена връзка с Република България, основана на семейното ѝ положение, която предполага продължаване на упражняване на правото ѝ на постоянно пребиваване. При положение, че Н. не е живяла със съпруга си повече от седем години и е завела дело за развод, съдът не кредитира и твърденията ѝ, че в момента живее с него и ако процесната заповед влезе в сила, ще бъде нарушено правото ѝ на личен и семеен живот.

К. Х. Т. Н. има съществуващи на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход – Република В.. В жалбата не се твърди, че по време на отсъствието ѝ от България, тя е пребивавала на друго място, освен във В., поради

което може да се приеме, че са налице трайно установени връзки с тази държава. Това обстоятелство сочи, че при положение, че напусне Република България, чуждестранният гражданин, без проблеми може да се установи и да живее нормално в държавата си по произход.

В същото време, до чужденката е изпратено съобщение, че спрямо нея е започнала процедура по налагане на принудителна административна мярка, като същата е подала писмено обяснение, в което е посочила, че желае да продължи да живее в България заедно със съпруга си, при когото се чувства добре, т.е. същата се е възползвала от правото си даде обяснения и да предостави доказателства.

В случая, не е налице изключението по чл. 25г от ЗЧРБ, защото тази разпоредба касае чуждестранни граждани - членове на семейството на български граждани, на когото е разрешено продължително пребиваване по реда на чл. 24м, т.е. същата се отнася за лица - членове на семейството на български граждани, които са упражнили правото си на свободно движение и притежават валиден документ за пребиваване като член на семейство на гражданин на Съюза, издаден от друга държава – членка на Европейския съюз. К. Х. Т. Н. няма издаден документ за пребиваване като член на семейство на граждани на Съюза, издадено от друга държава-членка.

Следва да се има предвид, че с разпореждането за насрочване на делото са дадени изрични указания на жалбоподателката да ангажира доказателства за нейната обвързаност с Република България, като ѝ е дадена възможност за осигуряване на свидетели, като такива доказателства не са представени и е отказан разпит на свидетели, поради което съдът намира за недоказан факта за уседналостта на жалбоподателката в страната.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, независимо от искането в писмените бележки на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, такова не следва да се присъжда, тъй като не е присъствал такъв представител в съдебното заседание и не е представен списък на разноските. В същото време, ще трябва жалбоподателката да бъде осъдена да заплати разноските за извършения превод, заплатен от бюджета на съда, тъй като производствата по обжалване на ПАМ на чужденци, не са безплатни.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Х. Т. Н., гражданка на Република В., чрез адвокат М. Т. срещу Заповед № 5364з-1971/02.10.2019 г. на директора на Дирекция „Миграция” - МВР, за налагане на принудителна административна мярка „Отнемане на правото на постоянно пребиваване на чужденца в Република България”.

ОСЪЖДА К. Х. Т. Н., родена на 05. 06. 1963 г., ЕГН [ЕГН], гражданка на Република В., да заплати по сметка на Административен съд София – град, направените разходи за преводач, в размер на 50 (петдесет) лева, както и 5 (пет) лева за служебното

издаване на изпълнителен лист.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: